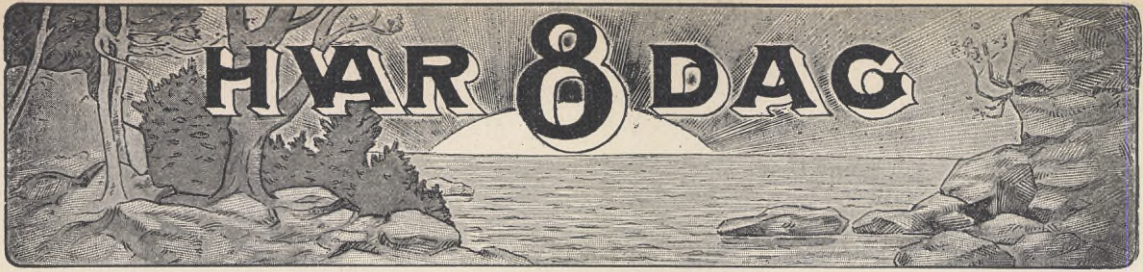

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 9 Augusti 1903.

N:o 45

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Axel Gottfrid Leonard Billing* (med 1 porträtt). *Det högre militärbefälet* (med 1 porträtt). *Generalkonsul Gustaf Nordling* (med 1 porträtt). *Sim- och lifräddningskongressen i Stockholm* (med 1 illustr.) *Landmannahögstider* (med 6 illustrationer). *Fosterländsk fest i Amäl* (med 1 illustr.) *I mötestider* (med 2 illustr.) *Konung Oscar i Marstrand* (med 2 illustr.). *Tysk örlogsmän på besök* (med 1 illustr.) *Kronprins Gustaf med sitt värdfolk och tennispåstuder å Särö* (med 1 illustr.) *Helsingborgs-utställningens medalj* (med 2 illustrationer). *Ulländska ministrar vid svenska höfvet. IV* (med 2 porträtt). *Påfven Leo XIII's död* (med 2 illustr.) *En friluftsföreställning* (med 3 illustr.) *»Himrik på Bockön.»* För HVAR 8 DAG (med 1 porträtt). *Två svenska hedersdagar* (med 2 illustr.) *Veckans porträttgalleri* (med 20 porträtt). *Fru Lola.* För HVAR 8 DAG af Th. Randal.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903.

Foto. Jenn, Lund.

BISKOP GOTTFRID BILLING.

Kliché i Kem. A.-B. Bengt Skjerveparre Skåm—Gbg

Biskop Billings afgång från den offentliga politikens arena har länge varit förväntad i pressen, och det väckte därför just ingen öfverraskning, då en tidsningsnotis härom dagen meddelade, att Lundabiskopen gjort allvar af sitt beslut och afsagt sig sitt senatorskap, hvilket han nu innehaft i 14 års tid.

Om biskop Billings afgång från riksdagen alltså icke kom oväntad, så blir det tomrum, han där lämnar efter sig, för den skull icke mindre; ty hur man än skattar honom såsom politisk personlighet, det skola dock alla medgifva, att han var en man, i hvars ställe man ej saklöst kan sätta hvem som helst. Han var en af dem, som satte färg och märke på den kår, i hvars led han kämpade — någon politisk ledareställning uppnådde han näppeligen, åträdde den säkerligen icke heller — och det var oftast mot hans person, motsändarne riktade sina anfall, då striden stod mellan höger och vänster, mellan konservatism och liberalism. Biskop Billing ansågs nämligen, och det på goda grunder, som en af den yttersta högerens mest bekännelsestroga förkämpar. När han 1889 gjorde sitt inträde i Första kammaren som Västmanlands läns representant, så var han nog icke blott högerman och konservativ i vanlig mening utan i många stycken för att icke säga de flesta rent af reaktionär. Särskildt kom detta till synes så fort kyrkliga eller allmänt kulturella frågor voro å bane. Men äfven i sociala och politiska spörsmål visade han en afvoghet mot nyare tidsriktningar, som tog sig ett markant uttryck i hans häftiga angrepp på Stockholms arbetareinstitut i anledning af dess enligt hans mening allt för radikala ledning och sträfvan. Han åstadkom också att 1890 års Första kammare vägrade institutet nytt anslag, ehuru väl sådant bifölls vid gemensam votering.

Vi ha erinrat härom icke för att bringa den snö, som föll i föl, på tal utan för att kunna i korthet påvisa biskop Billings politiska utvecklingslinje irån en viss utgångspunkt. Ty han har under sin fortsatta riksdagsmannabana visat sig icke vara den behärde non possumus-man, som hans första offentliga uppträdande tycktes gifva vid handen. Att han alltid varit en god högerman, lär väl ingen betviflat, men hvad som från hvarje politisk ståndpunkt med erkännande kan och bör vittnas om honom är, att han ej med oförstående blick låtit tiden draga sig förbi utan tagit lärdom af förhållandena och visat sig mäktig af den själföfvervinnelse, som äfven låter andras skäl och åsikter komma till sin rätt. Han har bl. a. ställt sig sympatisk till den kommunala rösträttens begränsning, och det var han, som vid fjolårets riksdag jämte hr Ivar Månsson dikterade beslutet i rösträttsfrågan. Utan att inlåta oss på någon utredning af detta besluts innebörd, torde vi dock kunna få taga som afgjort, att det betecknar ett stort och viktigt steg framåt till den betydelsefulla frågans lyckliga lösning. Åtminstone innefattar det möjligheter härför.

I riksdagen har han sedan 1893 tillhört statsutskottet och har där tydligt visat sig vilja arbeta i samförstånd med Andra kammaren. I försvaret för på denna bas tillkomna medlingsförslag har han ej sällan brutit lans med Första kammarens ytterlighetsmän, med hvilka han för öfrigt äfven vid andra tillfällen skiftat skarpa hugg.

Samma utveckling till en mera vidsynt och tolerant åskådning kan hos biskop Billing spåras äfven på det område, som är hans speciella, nämligen det religiösa. Ännu torde mången erinra sig den häftighet, hvarmed han ingrep i fråga om dopets nödvändighet och de öfverord, han fällde i stridens hetta, ord, som han nu helt visst icke skulle vilja återupprepa. Äfven i åtskilliga andra dogmatiska

spörsmål torde han nu intaga en annan ståndpunkt än t. ex. vid 1893 års kyrkomöte, då han gent emot k. m:t och riksdagen förfäktade och genomdref att hela konkordieboken skulle bibehållas såsom symbolisk för svenska kyrkan. Af hans senaste uttalanden framgår äfven, att han ej heller betraktar den moderna bibelkritiken med samma absoluta ogillande som i forna dagar.

Med få ord: biskop Billing har aldrig upphört att vara sig själf, men han har undvikit att vara sig själf nog, och detta är hans största berömmelse. Genom den auktoritet, som han till följd af sin ställning äger, har han varit och är fortfarande i tillfälle att utöfva ett betydelsefullt inflytande på samtidens andliga och sociala lif. Att söka hämma kulturströmmens lopp är ett lönlöst företag, men en god och välsignelsebringande gärning utför den, som leder strömmen i de rätta fåror, så att dess vatten kan göra landet fruktbart och bärande.

*

Biskop Axel Gottfrid Leonard Billing är född i Skåne den 29 april 1841. Prästvigd 1872 samt utnämnd till kyrkoherde 1878, förestod han under 70- och början af 80-talet olika teologiska professurer vid Lunds universitet tills han 1884 utnämndes till biskop i Västerås. Följande år blef han k. hofpredikant samt 1898 biskop i Lund. Vid ärkebiskopsvalet 1900 blef han uppsatt i andra rummet, ehuru han undanbedt sig att ifrågakomma. Af utmärkelser, som kommit honom till del, må endast nämnas att han sedan 1900 är medlem af Svenska akademien.

DET HÖGRE MILITÄRBEFÅLET.

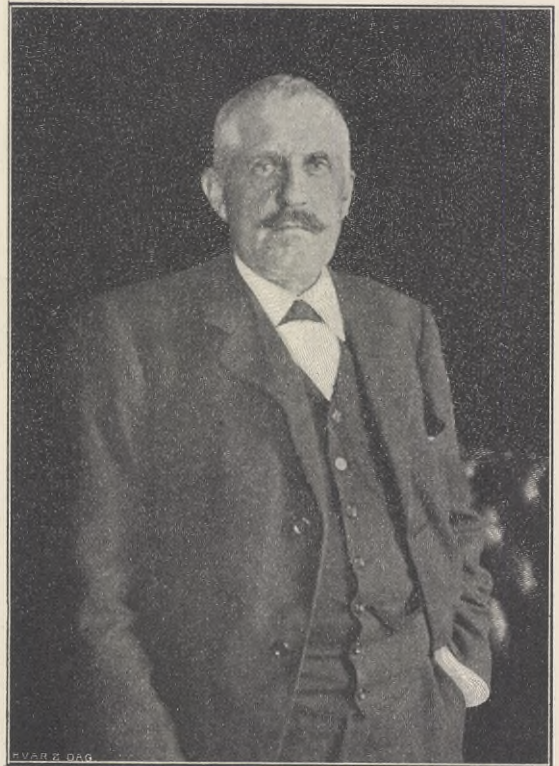

Foto. HVAR S DAG.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

G. A. C. SON BERGMAN.

Nyutnämnd till Generalmajor och Chef för Fortifikationen.

Efter fotograf.

GUSTAF NORDLING.

Svensk-Norsk Generalkonsul i Paris.

»Jag vet en man
Här uti kolonien,
Vår vän, vår chef,
Vår consul général.
Och hjärtat klappar varmt
Då man får »si e'n»,
Ty i hans själ har hjärtlighet
Sig byggt en stor central.»

Så börjar på känd melodi en klubbvisa, som ofta »drages» i svensk-norska sällskapet i Paris, till

dess ordförande, generalkonsul Nordlings ära, och i all sin enkelhet framhålla dessa strofver just hur generalkonsul Nordling uppfattas bland skandinaverna i Paris.

Han är koloniens ledande man, dess generalkonsul, men framför allt aktas han som vän, för sin humanitet, sin enastående hjärtlighet mot alla som komma i beröring med honom, och därför har han också, då han den 31 juli fyllde 50 år, blifvit föremål för en storartad och hjärtlig hyllning från den, svensk-norska koloniens sida i Paris.

Generalkonsul Gustaf Nordling är född den 31 juli 1853 i Stigsjö församling, nära Hernösand och son till ännu lefvande kyrkoherden i Njurunda, E. J. Nordling och dennes maka, född Berlin. Han genomgick Hernösands läroverk och blef 1871 student i Upsala. Efter att hafva vistats någon tid vid Skönviks sågverk, for han 1874 till utlandet för att sätta sig in i trävarubranschen. Han var för detta ändamål på trävarukontor i London, Algier och Paris, hvarest han definitivt bosatte sig år 1878. I Paris blef han delägare och 1892 ensam ägare af firman B. C. Ullman, och ändrade samtidigt firmanamnet till Gustaf Nordling. Svensk-norsk vicekonsul sedan år 1887 utnämndes han till de förenade rikenas generalkonsul 1897. Vid sidan af sin betydande affärsverksamhet har generalkonsul Nordling med nit och intresse ägnat sig åt koloniens kommunala och sociala angelägenheter. Så har han i 15 år varit medlem i kyrkorådet och i lika många år varit kassör i understödsföreningen och sedan 1896 är han president i svensk-norska sällskapet i Paris. Vid Pariserutställningen 1900 var generalkonsul Nordling vice president i gruppjuryn för trävaror. Last but not least må omnämnas generalkonsul Nordlings stora hjälpsamhet mot behöfvande och nödlidande landsmän, hans gästfrihet och hans stora kärlek till sitt gamla fosterland.

J. H.

SIM- & LIFRÄDDNINGSKONGRESSEN I STOCKHOLM.

Den 31 juli öppnades i Stockholm första allmänna svenska mötet för behandling af sim- och lifräddningsfrågor, anordnad på initiativ af Svenska lifräddningssällskapet och Stockholms kappsinningsklubb. Närvarande voro ett tjugotal intresserade från olika delar af landet äfvensom från Finland.

Amiral Lagerberg hälsade de närvarande välkomna och uttalade sin önskan, att mötet, trots den ringa anslutning det syntes ha vunnit, skulle leda till ett godt resultat.

Till ordförande utsågs amiral Lagerberg och till v. ordförande öfverstelöjtn. Balck (X).

Dr V. Djurberg lämnade i ett kort inledningsföredrag en redogörelse för mötets ändamål, hvarefter diskussion ägde rum rörande olika frågor. I programmet ingick vidare en för deltagarne särskildt anordnad simuppvisning i Stockholms stads bad- och siminrättning, en utflykt i skärgården samt gemensamma fester. Vi lämna här en bild af deltagarne i mötet.

X

HVAR S DAGS fotograf & Stlm.

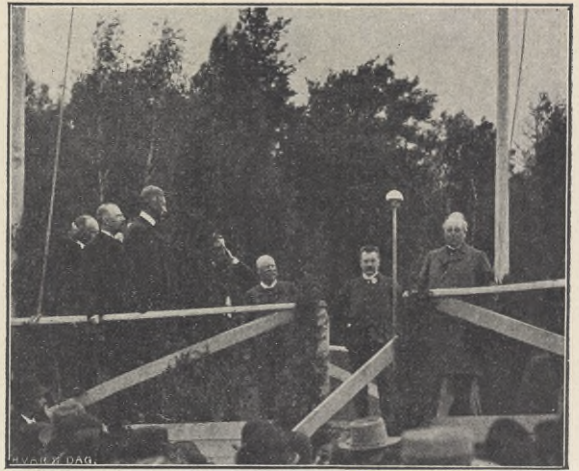
LANDTMANNA-HÖGTIDER.

I. LANDTBROKSMÖTET Å HAMRA GARD.

Ett landbruksmöte var den 30 juli anordnad af Södertörns tre hushållsgillen, Sotholms, Öknebo och Svartlösa häraders, i Hamra gård, tillhörig Separatorbolaget, vid Tumba. Bland de närvarande märktes statsministern, excellensen Boström, statsrådet Odelberg, landshöfdingarne Boström och Isberg, m. fl. Bestyrelsens ordf. var ryttmästaren Reuterskiöld.

Mötet öppnades af statsministern, hvarpå de många på fältet placerade maskinerna sattes i gång. Statens tuberkuloskonsulent, hr O. E. Stenström höll vidare föredrag om tuberkulos hos nötkreatur, hvarpå Hamras ståtliga mejeri och ladugård demonstrerades. Mjölkiprofnings och profplöjning ägde rum, hvarpå prisutdelning och uppvisning af djuren försiggick. I sin helhet var utställningen af ovanligt präktigt beskaffenhet.

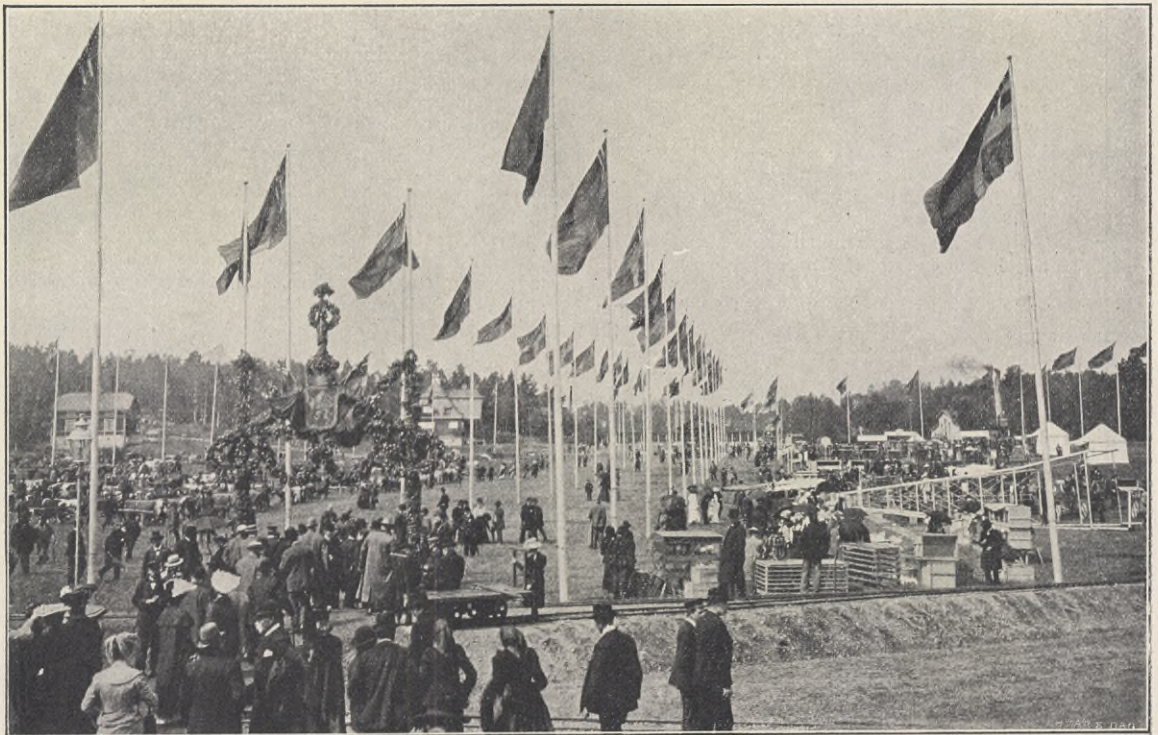
* * *

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Klubb: Bengt Sjöforsparre.

LANDTBROKSMÖTET VID HAMRA: Statsministern inviger mötet.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg

LANDTBROKSMÖTET VID HAMRA.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Klubb: Bengt Sjöforsparre.

HAMRA LADUGÅRD.

II. MEDELPADS LANDTMANNA-FÖRENINGARS UTFÄRD TILL FORSSA FÖRSÖKSFÄLT.

Den 25 Juli företogo mer än 400 föreningsmedlemmar en utfärd till Forssa Försöksfält i Långsele församling, Ångermanland.

Försöksfältet omfattar en areal af 14 tunnland 8,6 kappland samt är uppdeladt i en mängd olika afdelningar för

Foto. Stein, Sollefteå.

Kilohé: Kem. A.-B., Bengt Silfverparre Skim.—Gbg

MEDELPADS LANDTMANNAFÖRENINGARS UTFÄRD TILL FORSSA FÖRSÖKSFÄLT.

Till höger å bilden märkas: Länsagronomen D:r Arenander, statskonsulenten D:r Stenström, Förvaltare Modin, Redaktörerna Andersson och Källman.

Amatörfoto.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfersparre Sthlm.—Gbg

TRANSPORT AF »NÖDHJÄLP» I LAPPLAND: En karavan af öfver 100 renlass på återväg från Kiruna station efter 10 mils färd öfver Jukkasjärvi by till Svappavara.

trädes-cirkulationen, för rotfruct-cirkulationen, för kalkad och okalkad myrjord-cirkulation m. fl.

Ett synnerligen intressant område är gräs- och sädesruts-kiftet, indeladt i 240 smårutor, hvardera om 4 kvadratmeter. Meningen med detta skifte är att underkasta alla möjliga sädeslag en förberedande pröfning, innan de försökas i större skala på de olika växtföljderna, äfvensom att anställa hårdighetsförsök

med gräs- och baljväxter för att finna, hvilka slag som gå till och trifvas särskildt i Norrland. En hårdt när oräknelig mängd olika sorter af säd, balj- och foderväxter funnos också utsädda å de små rutorna.

*

Utfärden var anordnad af länets agronom, Doktor Arenander och lär försöksfältet ha tillvunnit sig deltagarnes fulla intresse.

FOSTERLÄNDSK FEST I ÅMÅL.

Foto. Janson, Åmål.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfersparre Sthlm.—Gbg

ÅMÅLSFESTEN: Grupp af festkommitté; i midten skytteföreningens ordf. kapten Kjelleström.

Åmåls skytteförening hade nyligen anordnat en fosterländsk fest vid det några minuters sjöresa från staden naturskönt belägna och nu festprydda Årbol. Anordningarne för att bringa omväxling i festen

voro särdeles lyckade och lämnade denna en god behållning, hvilken anslogs till inköp af Mausergewär för skytteföreningen.

I MÖTESTIDER.

Foto. Hakeller, Örebro.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stilm—Gbg.

GRUPP AF DELTAGARE I SVENSKA SORTIMENTSBOKHANDLAREMÖTET I ÖREBRO DEN 24 JULI.

Vi nämnteckna: *Främst från vänster:* Fru Medén; Joh. Wallin, Eskilstuna; Fru Lindqvist; N. P. Pehrsson, Göteborg; Fru Ekström; Axel Nerman, Karlstad, ordf.; A. P. Bryd lf. Örebro, v. ordf.; Aug. Hånell, Hesselholm, sek. *Mellersta raden:* A. Danielson, Mariestad; A. Krook, Karlskrona; G. Sahlberg, Köping; P. Steen, Jönköping; N. Ekström, Falun; S. Lund, Askersund; S. Norrby, Visby; J. Sunesson, Sundsvall; A. Bronell, Filipstad. *Öfre raden:* L. Lindqvist, Stockholm; Notarie Öman; L. Norblad, Uppsala; V. E. Lundberg, Norrköping; O. Erikson, Strängnäs; K. F. Medén, Göteborg.

Amatörfoto

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stilm—Gbg.

CENTRALSTYRELSEN FÖR SVERIGES FARMACEUTFÖRBUND

hade den 26 Juli årssammanträde i Stockholm. Efter sammanträdet samlades styrelsen samt en del Stockholmsfarmaceuter till en gemensam middag å »Sagaliden» på Stansen, där vår fotografi togs. Äfven en rysk apotekare — föreståndaren för Petersburgs största apotek, Apotekare Henr. Heickell — n:o 4 å fotografien — var närvarande. Sveriges Farmaceutförbund bildades sistl. April och omfattar hela landet. Centralstyrelsen har en ständig expedition i Stockholm, bestående af ordf. Apotekare Knut Sjöberg, Stockholm (1), sek. Apotekare Wilh. Wahlqvist (2), framstående skyttevän, samt kassaförvalt. Apotekare S. O. Nyman, Stockholm (3).

KONUNG OSCAR I MARSTRAND.

Efter fotografier af Hoffotograf Aron Jonason,
Göteborg.

Den 31 juli anlände Konung Oscar till Marstrand efter att under ett par föregående dagar ha aflagt ett besök å Särö, där som bekant Kronprins Gustaf deltog i pågående tennistäflingar.

Anordningarne vid landstigningen voro väl

TYSKA ÖRLOGSMAN PÅ BESÖK.

Tyska kadettfartyget »Stosch» har en tid legat förtöjdt å Göteborgs redd. Befäl och kadetter ha ofta varit i land och ha kamratliga besök växlats mellan de tyska sjö- och Göta artilleriofficerarne.

KONUNG OSCARS ANKOMST TILL MARSTRAND.

icke mera storartade än vid alla föregående tillfällen, men för hvarje år växer sig djupare den innerlighet hvarmed Konung Oscar hälsas och mötes vid den salta hafskusten. Det är nog icke endast den höge monarken som hyllas, det är tvifvelsutän i lika grad den älskvärdaste bland människor som välkomnas. Mätte Marstrand bringa hälsa, hvila och trefnad.

Amatörfoto.

Kliché: Benot Silfversparre.

TYSKA KADETTFARTYGET STOSCH.

KRONPRINS GUSTAF MED SITT VÄRDFOLK OCH TENNISGÄSTER Å SÄRÖ.

Foto. A. Hartman, Gbg.

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.—Gbg

Under den tennisvecka, som pågått å Särö och därunder landets och en del af utlandets mera bemärkta spelare täflat, har Kronprins Gustaf, som bekant lika skicklig i som intresserad för tennis, haft sin bostad hos herr August Röhss, den framstående köpmannen-mecenaten i Göteborg, i dennes Särövilla. Från själva täflingarne förbjöd oss den nyckfulle Pluvius att taga några fotografiska afbildningar, men riklig ersättning bjuda vi våra läsare i den förträffliga grupp vår speciellt utsände fotograf medgafs att taga. Porträtten visa: Kronprins Gustaf (1), Herr och Fru August Röhss (2—3), Herr och Fru James Keiller J:or (4—5), Dr. Flavelle (6), Hr Settervall (7), Not. Boström (8), Hr Qvarnström (9), Mr Dering (10) samt adjutanten Grefve Hamilton (11).

HELSINGBORGSUTSTÄLLNINGENS MEDALJ.

Foto. Dahlgvist, Helsingborg.

Till utställningen äro nu från k. myntverket levererade några exemplar af utställningsmedaljen. Den är graverad af professor Ad. Lindberg och återger på ena sidan Skånehärtigens lyckligt träffade bild. På motsatta sidan utgöres midtpartiet af Helsingborgs stads vapen, hvarunder är plats för ingravering af namn inom kvistar af lager, det hela omgivet af inskriptionen: »Industri- och slöjdtställningen i Helsingborg 1903.»

UTLÄNDSKA MINISTRAR VID SVENSKA HOFVET.
IV. ITALIENS SÄNDEBUD.

Foto. HVAR 8 DAG.

Markis A. G. DI BISIO

Italienske ministern i Stockholm, den för sina juridiska och litterära kunskaper högt aktade markisen Alexandre Guasco di Bisio et di Francavilla har förflyttats till Lissabon och kommer att i början af augusti afresa dit. Hans maka, markisinnan Thérèse Guasco di Bisio et di Francavilla, född grefvinna Arborio di Gattinara, befinner sig sedan en tid tillbaka i Italien, enär hon alltid haft svårt att fördraga det svenska klimatet, och kommer att därifrån direkt afresa till Portugal.

Markis di Bisio anlände den 10 september 1897 till Stockholm, där han fem dagar senare presenterade sina kreditivbref. Den framstående och i hög grad älskvärde diplomatens lif ter sig för öfrigt på följande sätt:

Efter att ha studerat vid universitet i Turin och där ha vunnit sin juridiska doktorsgrad, blef markisen vid den särskilda examen, som i Italien fordras för dem, som vilja ägna sig åt den diplomatiska banan och hvarvid, på grund af de få lediga platserna, blott två eller tre personer kunna släppas igenom på tjugo à trettio sökande, en af de få lyckliga. Han tjänstgjorde därefter som attaché och 2:e sekreterare i Paris i tre år, var sedan några månader i Bruxelles, och förflyttades därifrån till Wien. Markis di Bisio verkade vidare som 1:e sekreterare i Buenos Ayres, var en kort tid i Rio i Brasilien och i Bukarest, hvarpå han blef conseiller d'ambassade i Petersburg. Härför gick vägen till Konstantinopel och Budapest, där markisen var agent

Efter fotograf.

Markisinnan DI BISIO MED DOTTER.

diplomatique, tills han slutligen blef minister i Stockholm.

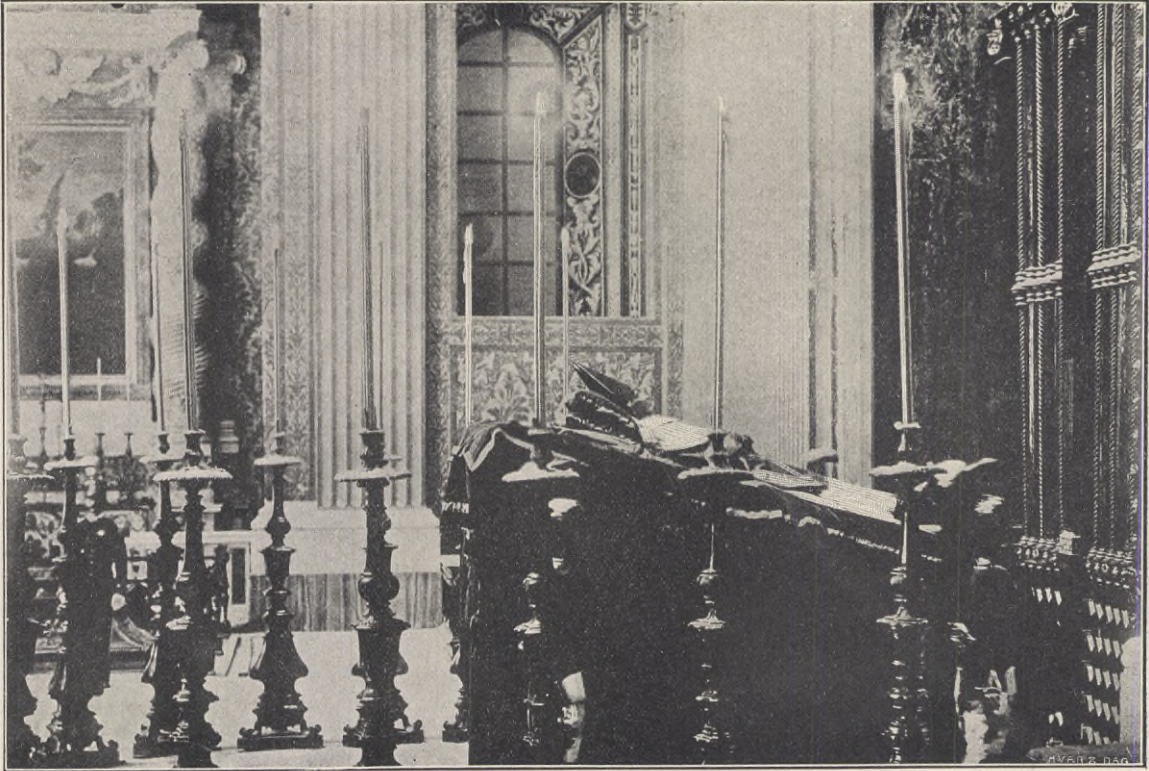
Posten i Lissabon åtnjuter särskildt anseende dels på grund af de lifliga förbindelserna mellan Italien och Portugal, dels för släktskapen mellan de båda ländernas konungahus. Drottning Amelie är sålunda syster till prinsessan d'Aosta och Maria Pia syster till den olycklige konung Umberto.

Familjen Guasco är för öfrigt synnerligen höfättad och berömd. Det talas, som bekant, om denna familj så väl i Dantes »Divina Comedia», som i Tassos »Jerusaleme Liberata», där man läser om en Guasco, hvilken under det första korståget var anförare för korsfarare. En annan Guasco var på sin tid ryktbar diplomat.

Enligt hvad den som skrifver dessa rader har sig bekant, finnes i ett i Genève år 1758 utgifvet arbete »Memoires et lettres de Henry, duc de Rohan», att läsa om en öfverste Guasco, som under befäl af nämnde hertig med sitt regemente deltog i striden vid Francesca i Valtellina i april 1636 tillsammans med spanjorerna mot fransmännen och Graubündenborna. Det framgår af hvad som läses i denna bok, att familjen Guasco varit befryndad med olika kungliga hus, och att dess medlemmar intagit synnerligen framstående platser.

Äfven markisinnan di Bisio tillhör en uråldrig familj, hvilkens manliga medlemmar äro markiser di Gattinara, hertigar di Sartirana, etc. En af markisinnans förfäder var ingen mindre än storkardinal Mercurino, Karl V:s storkanslär.

PÅFVEN LEO XIII'S DÖD.

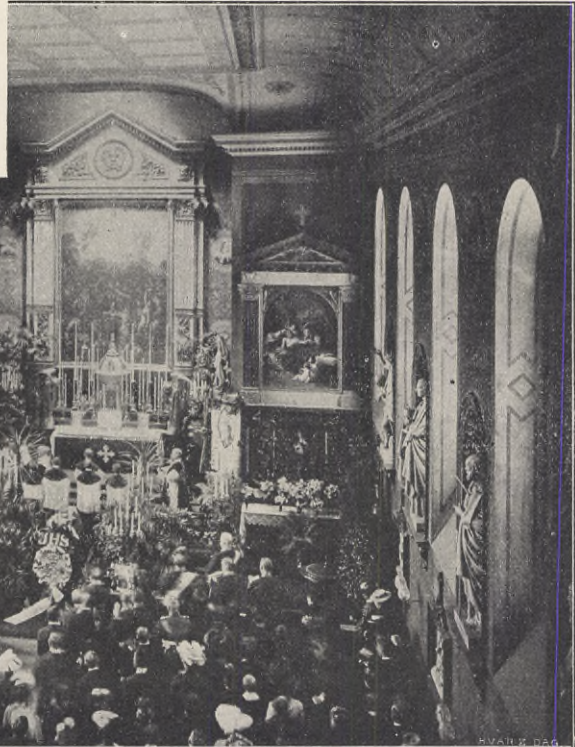
©H. A. B. Bengt Sjöfversparre Stilm.—Öbg.

Kirké : Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Stilm.—Öbg.

LEO XIII PÅ LIT DE PARADE. Bakom gallret, synligt till höger å bilden, passerade en ofantlig människomassa, som ännu en gång vilde se den dödes anletsdrag.

En högtidlig requiemmässa hölls nyligen i katolska kyrkan i Stockholm med anledning af påfvens död. Framme vid altaret stod den vid dylika ceremonier alltid förekommande i svart draperade kistan, omgifven af väldiga ljuskandelabrar, och på kistan hvilade den hvita tiaran på ett förgylldt hyende samt boken och kalken, medan vid hufvudet det påfliga vapnet var insydt i det svarta draperiet. Hela altaret var för öfrigt sorgsmyckadt med svarta flor omkring kandelabrarna och de gyllne tafvelramarna i koret. Mässan bar en officiell prägel, och bland de närvarande märktes regeringsrepresentanter, högre hofffunktionärer och den diplomatiska kåren. Som värd i kyrkan fungerade påflige kammarherren greve Claes Lagergren.

Katolska kyrkans högste representant i Sverige biskop Bitter höll bl. a. ett tal öfver den aflidne påfven. Gudstjänsten var för öfrigt präglad af den stämning, som alltid utmärker katolska kyrkofester.

©H. A. B. Bengt Sjöfversparre Stilm.—Öbg.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STILM.

Kirké : Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Stilm.—Öbg.

REQUIEMMÄSSAN I KATOLSKA KYRKAN I STOCKHOLM.

EN FRILUFTSFÖRESTÄLLNING.

FRU LINDEN SJUNGER.

HERR ELMBLAD DEKLAMERAR.

En teaterföreställning i fria luften ägde nyligen rum å Blidö, i Stockholm skärgård. En trefflig teater med målade dekorationer hade anordnats utomhus — något å la Skansens sommar-teater — och där läto bl. a. så eminenta förmågor som fru Linden och herr Elmblad, båda sommargäster å ön, höra sig. Ett för tillfället af herr Ekerot skapat teaterstycke uppfördes äfven, och samtliga de spelande, som utgjordes af amatörer, unga damer och herrar på ön, gjorde sin sak förträffligt. Publikens, bestående af sommargäster å den mycket gouterade platsen och folk från omgifningarne och Stockholm, var i hög grad belåten med den stilfulla festen, hvaraf behållningen tillfaller öns sjuksköterskefond och sålunda kommer de riktiga öborna till godo.

TEATERFÖRESTÄLLNINGEN Å BLIDÖ DEN 26 JULI.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre, Sthm—Öbg.

»HINRIK PÅ BOCKÖN».

För HVAR 8 DAG.

Man kan här och där ute på bygden påträffa ett original, som dragit sin väg något ifrån människorna, och som, lefvande på det förgångna och undanhållen lifvets växlande vindar, hvilka omdana och utplåna, öfvergår till ensidighetens säregna lefnadssätt. Denna typ är att förlikna vid ett gammalt urverk, som stannat strax efter sista tolfslaget, trött på att längre tjänstgöra som resonansbotten för tidens feberaktiga pulsslåg.

Till en något kraftigare art af denna klass hör Hinrik på Bockön. Som ensamhärskare på den i lilla Nedsjön belägna ön, blickar han ut öfver sitt rike med en förnöjd åldrings ljusa blick, åt hvilken själfbevarelseinstinkten trots de snara 80 åren ännu förlänar en viss liflig skärpa.

När man i det knähöga gräset kommer vandrande mellan de smäckra pelarrader, som tallarna bilda, skymtar man snart nog en liten kåk, inbäddad i al, och utanför densamma en krökt dvärgskepnad, som småmysande och fryntligt räcker den främmande gästen handen.

Länge behöfver man ej språka med den präktige gubben, förrän man vet, att han ungefär för 7 år sedan, nästan blott och bar, fick trenne socknars enhälliga tillåtelse att slå sig ned här för att bygga och bo. Genom flit och sparsamhet lyckades det honom äfven att timra upp en hydda, som dock ännu i dag saknar brädfodring och färg. Hinrik försökte visserligen att under ett kungabesök här i staden tränga fram till den afgudade suveränen, för att af honom erhålla 50 kronor, men hejdades af en rättvisans tjänare, hvilken gemytligt upplyste den ifrige gubben, »att kungen inga pengar hade på sig». Och därmed var Hinrik åter hänvisad till ordstäfvet: »Bra karl hjälper sig själf.»

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöfverparre

»HINRIK PÅ BOCKÖN.»

TVÅ SVENSKA HEDERSDAGAR.

C. M. BELLMAN 26 JULI — JOHN ERICSSON 31 JULI.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Bengt Silfverparre.

FRÅN BELLMANDAGEN Å SKANSEN.

Two Bellmansdagars har Stockholm i år haft, i det att Par Bricole hade uppskjutit sin hyllning af skaldens minne till måndagen den 27 juli. Å Skansen firades däremot Bellmansdagen på den riktiga dagen, den 26, om också Skansfesten upprepades dagen därpå.

Hundraårsdagen af vår fräjdade landsmans, *John Ericsson*, födelse firades flerstädes den 31 sistlidne juli, och begicks, hvad Stockholm beträffar, med en högtidlighet å Skansen. Den af professor Börjesson

modellerade, genom allmän insamling åstadkomnabysten; vid Nybron Stockholm hade smyckats med en mängd kran-sar.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Bengt Silfverparre.

JOHN ERICSSONSTODEN I STOCKHOLM Å HUNDRAÅRSDAGEN.

Nu arbetar han med jorden, fiskar och slöjdar. Bland annat förfärdigar han maltskofflar åt ett par Göteborgsbryggerier. Hans arbete förräder icke den utarbetades slöhet; tvärtom planerar han såsom en ung människa för att gifva sin sysselsättning vidare utsträckning.

Mest beryktad är dock Hinrik för sina kärleksvisor. Om söndagarna är den lilla ön kringfluten af båtar, och många intresserade finna vägen till den grå stugan, utanför hvilken den lille dvärgen sitter på sin verkstadsstol och förnöjer det tack-samma auditoriet med den ena visan efter den andra, hvilka alla skvallra om, att Hinrik i unga dar icke varit en så ofarlig don Juan.

»Kom, min lilla Cissa, du,
Gör hvad jag begärer!
Vill du blifva nu min fru,
Vet, att jag är kärer.
Kärlek är som våller,
Jag utaf dig håller.»

ljuder den entoniga gubbrösten, under det ögonen illustrera den förälskades liffullhet.

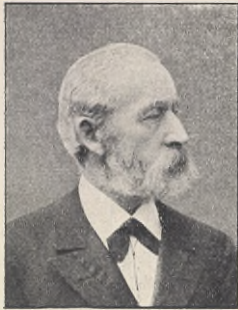
»Då det grannaste, som fanns,
Skall du få till kläder.
Du skall blifva så galant
Såsom dina fäder.»

När sången är slut, skattar han till litet uppsluppet och tar sig om hakan.

»Dä' va en riktig pipa dä'!» sade Hinrik, då vi bjödo honom en cigarrett, och glad placerade han galen ända i munnen. När han sedan skulle fotograferas, för första gången i sitt lif, ville han be-ålla cigarretten kvar, men fotografen tyckte visst att det såg alltför öfverkuliveradt ut i förhållande till det öfriga. Därför är Hinrik på vidstående bild alldeles som i hvardagslag, kanske dock med det undantag, att han är rentvättad, ty från denna akt kunde vi omöjligt hindra honom.

Till sist är det att hoppas, att de af HVAR 8 DAG'S läsare, som hafva sina vägar uppåt Hindas-trakten, ej försumma att aflägga gamle Hinrik ett besök, ty genom sin glada arbetsamhet och sitt ljusa humör gifver han omedvetet lärdomar, som lända människorna till gagn.

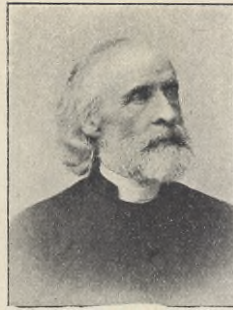
Signe Lagerlöw.

J. J. HOLM,
f. d. kapten vid Kongl. 2dra Lifgrenadierregementet, Stockholm, fyllde den 21 juli 80 år.

G. E. O. SVEDENBORG,
f. d. öfverstelöjtnant vid Kronprinsens husarregemente, fyllde den 22 juli 75 år.

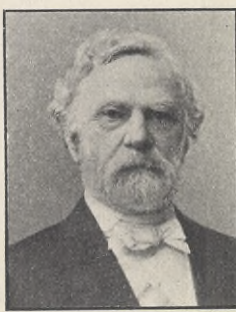
E. G. W. N. RUDIN,
f. d. prof. i Uppsala, fyllde den 20 juli 70 år. Hellsidesporträtt jämte biografi återfinnes i N:o 50 III årg.

O. TH. FÄHREUS,
f. d. öfverste och chef för Skaraborgs regemente, Stockholm, fyllde den 21 juli 70 år.

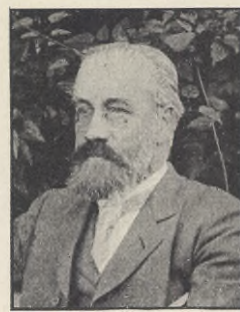
ELIAS LINNELL,
f. d. kontraktsprost, kyrkoherde i Hvellanda sedan 1855, fil. jubeldoktor, senior i Wexiö stift, senior N:o 3 i Sverige, fyllde 90 år den 30 juli.

P. J. von EHRENHEIM,
f. d. statsråd, Stockholm, fyllde den 4 aug. 80 år. Hellsidesportr. jämte biografi återfinnes i N:o 38 årg. II.

S. CHRISTOFFERSSON,
trafikchef och kanalbyggmästare vid Kinda kanal i 30 år, fyllde den 26 juli 75 år.

K. F. E. BAER,
öfverjägmästare i östra distriktet, Linköping, fyllde den 23 juli 60 år.

C. G. HJORT af ORNÄS,
regementsläkare i Kungl. Bohusläns regemente, praktiserande läkare i Göteborg, fyllde den 23 juli 55 år.

J. E. HAGLUND,
bruksägare, Pershyttan vid Nora, fyllde den 26 juli 55 år.

GOTTHOLD ARBMAN,
med. doktor i Stockholm, fyllde den 14 juli 50 år.

OLOF DEBRUN,
ornamentsbildhuggare och lärare vid Tekn. Elementarskolan i Örebro, fyllde den 6 aug. 50 år.

M. F. RODHE,
f. d. kapten, domänintendent i Skaraborgs län sedan 1884, fyllde den 20 juli 60 år.

H. E. LUNDHOLM,
fabrikör i Uppsala, fyllde den 24 juli 50 år.

† SVEN WIGELIUS,
f. d. borgmästare i Åmål, afled den 21 juli, 63 år gammal.

† C. J. BOLANDER,
musikdirektör och domkyrkoorganist, musiklärare vid Västerås h. allm. läroverk, afled den 28 juli. Född 1854.

PORTRÄTTGALLERI

† A. O. STAAFF,

prost och kyrkoherde i Offerdal, en af Hernösands stifts mest kände prästmän, afled den 21 juli. Född 1822.

† FR. E. ECKHELL,

f. d. disponent vid Kalmar Ångkvarns A.-B., Oskarshamn, afled den 22 juli, 75 år gammal.

† H. F. APELBOM,

f. d. skådespelare i Stockholm, afled den 24 juli. Född 1836.

† LINA BERG,

den kända författarinnan under signaturen "L. S.", afled i Stockholm den 27 juli.

FRU LOLA.

Ett sommarminne. För HVAR 8 DAG af *Th. Randal*.

Fru Lola var hänförande, det tyckte alla. Liten, sirlig, ljus och fin som en fédrotning från sagornas land, tog hon alla hjärtan med storm.

Då hon log, log hela högfjällsanatoriet, och då hon var bedröfvad — var det rägnvåder öfver hela linien.

Hvem hon egentligen var visste ingen. Hon stod inskrifven i resandeboken under namnet fru Lola Koski, Ryssland.

Sedan tre somrar tillbaka anlände hon hvarje år i slutet af maj och reste igen i slutet af augusti. Hon kom alltid ensam, medförande ett par enkla koffertar, och en stor grå »grand danois», hvilken följde henne som en skugga, hvart hon gick och stod.

Men detta mystiska, som omgaf henne, gjorde blott hennes lilla intagande person dubbelt tilldragande och det var ingen som af nyfikenhet sökte att utfråga henne. Hon var, liksom genom en tyst öfverenskommelse allas skyddsling och hon var i gengäld god mot alla.

Under sin vistelse på sanatoriet bodde hon högst uppe under taket — i två små, ljusa rum, som lågo mot söder.

»Åh, jag älskar solen!» sade hon, tilläggande, liksom en smula vemodigt: »Vi ha aldrig sol i Ryssland!»

Första gång jag såg henne, satt hon ute på verandan — midt i solljuset — och sydde på ett broderi med en massa guldtrådar. Då hon fick syn på mig, log hon och sträckte emot mig en hand — liten och späd som ett barns.

»Goddag och välkommen!» sade hon enkelt. »Mitt namn är fru Lola, rätt och slätt! Ni är förmodligen den kandidat Tofting, som väntades i dag?»

Jag svarade jakande, tog en stol och satte mig bredvid henne och inom tio minuters förlopp pratade vi som gamla, goda vänner.

Hvilken munterhet det bodde inom denna lilla varelse!

Hon log så friskt som ett barn, under det hårets guldburr stod som en gloria kring panna och kinder. Hon kunde säga de underligaste, mest barocka saker med den naturligaste min i världen, och få de lustigaste infall.

En gång köpte hon för 10 kronor konfekt inne i staden och lät sanatoriedamerna äta sig dödssjuka däraf. Själfrörde hon icke en enda bit.

Då hon erfor den olycka hennes gifmildhet förorsakat, utbrast hon helt förnöjdt:

»Gud ske lof, att det gifs andra människor, som också äro oförståndiga — jag trodde endast det var jag som var dum och tanklös!»

Hennes största glädje var då hon kunde få någon af pensionärerna till att spela på flygeln uppe i musiksalen. Hon tackade med strålände ansikte för den uslaste genomhackade polka — och njöt hvarje ton, uppkrupen i den stora hörnsoffan, med »Demidoffs» — hundens — hufvud hvilande på sitt knä.

Vi hade alla den uppfattningen, att hon icke själf kunde spela. Döm därför vår förvåning, då vi en dag gått ett stycke nedåt bergslutningen för att bättre kunna se solnedgången, lämnande lilla fru Lola efter oss uppe på verandan — plötsligt höres ett svall af toner ned till oss — så mäktigt och virtuosaktigt, att vi stirrade stumma på hvarandra. Jag smög mig upp och fann mycket riktigt vår lilla fédrotning vid flygeln, jagande hela kaskader af sprudlande toner upp med sina små barnafingrar. »Men fru Lola!» utbrast jag alldeles öfverväldigad.

Hon afbröt sig hastigt med ett par raska slutackord och vände sig mot mig.

»Se så, nu får jag aldrig någon till att spela för mig mer!» sade hon filosofiskt. »Det är en skam!»

En dag kom det en häst löpande från en, ett par mil bort belägen gård. Ingen af pensionärerna voro rikdunniga och ingen hade lust att draga hästen efter sig den långa vägen, men plötsligt ropar lilla fru Lola:

»Vänta ett ögonblick!» Och så försvann hon in i huset.

Efter tio minuters förlopp visade hon sig åter, iförd en lång släpande riddräkt af blått sammet.

»Herr Tofting», sade hon till mig, »hjälp mig upp på hästen är ni snäll — jag känner vägen till Rygård och på så sätt slipper ägaren att gå i oro för sitt vackra djur!»

»Men fru Lola!» invände jag, »vi ha ju ingen sadel, och så känner ni ju alls icke hästen!»

»Gör ingenting till saken, det är icke första gång jag rider barbacka — och hästen här är ju from som ett lamm!»

Inga motsägelser hjälpte. Jag lyfte hennes fjäderlätta lilla gestalt upp på hästryggen och där satt hon som hon var fastvuxen och de små barnhänderna mästrade med samma säkerhet tyglarna, som en af Liszt's mest halsbrytande rhapsodier.

Hon tryckte baretten ned på de ostyriga lockarna, ropade ett muntert »adjö» till oss alla och satte så iväg öfver stock och sten.

Vi gingo i den förfärligaste oro och spänning hela förmiddagen för vår skyddsling, och middagen smakade oss icke. Bortåt eftermiddagen kom hon

emellertid skumpande i en gammal kârria med en gammal bonde bredvid sig på sätet.

»Ah, det var förtjusande!» ropade hon emot oss, medan hon ännu var långt borta. »Han på Rygård var hänryckt!»

Då hon kommit ur åkdonet och stod uppe på terrassen, omgifven af vår beundrande och förundrade skara, utropade hon plötsligt:

»Ni har väl icke ätit all rompuddingen? Det var på grund af den jag sade nej till herrn på Rygård's invitation till middagen.»

Pensionatets värdinna lugnade henne med att det fanns mer rompudding i skafferiet än hon kunde äta, och så strålade lilla fru Lola öfver hela ansiktet. — — — — —

Blott en enda gång hörde jag henne tala allvarligt.

Det var en dag då hon var sjuk och icke kunde följa med de andra på bergs promenaden.

Hon hade bedt mig att stanna hos sig — och vi hade inrättat det behagligt åt oss inne i läsalongen.

Först satt hon alldeles stilla och stirrade ut öfver det strålände berglandskapet, så vände hon sig plötsligt mot mig och sporde:

»Har ni någonsin blifvit tvingad in i något mot er vilja?»

Jag skakade på hufvudet.

»Det är också förfärligt!» sade hon med en rysning. »Man får hvarken ro natt eller dag — man jagas formligen» — — — — —

Jag såg förvånad på henne, hon uppfångade min blick och blef blodröd.

»Bry er icke om hvad jag säger i dag, herr kandidat, jag är ju sjuk, som ni ser, mycket sjuk — — — — —»

»Ja, hon såg verkliga också usel ut — men det var visst icke så mycket kroppen som var angripen, det var visst mera själen.

»Har ni läst de sista nyheterna från Ryssland?» sporde hon därpå likgiltigt. »Zaren är visst fortfarande på resa — icke sant?»

»Nej, det tror jag icke!» genmålde jag långsamt. »Han återvände, så vidt jag vet, i början af förra veckan till St. Petersburg!»

»Hvad!»

Hennes ögon brände som två stora eldflammar in i mina.

»Är det sant?»

»Så vidt jag vet!»

»Så är min ferie också slut!» sade hon tonlöst. »Jag är nämligen hofdam!» tillade hon förklarande. Jag svarade ingenting — nickade blott, jag hade fått mina egna tankar jag. — — — — —

Bort emot aftonen kommo de öfriga pensionärerna hem, trötta och hungriga efter den långa bergvandringen.

Vid supén öfverraskade fru Lola oss med en stor korg champagne, som hon låtit hämta inifrån staden.

»Min ferie är snart slut!» sade hon, med det fyllda glaset höjdt framför sig, »och därför vill jag säga alla mina vänner här ett varmt tack. Glöm mig icke — och låt den tanke, ni skänker mig, vara vänlig!»

Det var visst ingen utom jag, som spårade något märkvärdigt i dessa alldagliga ord, som fram-sades på hennes vanliga muntra sätt, men jag läste redan då mer i dem än hvad hon anade.

Två veckor förflöto — och vi hade alltjämt lilla fru Lola ibland oss. Hon talade nu mera sällan med mig, hon liksom undvek mig — men var eljest muntrare och yrare än någonsin.

En afton då vi sutto vid supén anlände ett telegram till henne. Hon mottog det helt lugnt och kvitterade utan att darra på handen. Därefter stoppade hon telegrammet i fickan och fortsatte sin afbrutna måltid.

Jag iakttog henne hela tiden, men icke en muskel rörde sig i hennes vackra ansikte.

Efter supén spelade hon för oss — vackrare och lifligare än någonsin — och först bortåt tolf-tiden skildes vi åt.

Framåt tretiden på morgonen väcktes jag af vagnskrammel och då jag steg upp och spejade ut i den disiga morgonen, upptäckte jag en elegant landå, förspänd med tvänne hästar, nedanför terrassen. På trappan, som ledde upp till denna, stod en högre man, hvars anletsdrag jag dock ej för-mådde urskilja i mörkret.

Plötsligt ljödo lätta fotsteg i trapporna och straxt därefter såg jag fru Lolas fina, lilla gestalt röra sig hän öfver terrassen och försvinna i vagnen.

I förbigående utbytte hon några ord på ryska med mannen på trappan. Han brummade något som svar och gick tillbaka in i huset.

Jag tog tillfället i akt — öppnade mitt fönster och ropade ett farväl ut till henne genom den disiga morgonen.

Hon höjde sig fram, viftade åt mig med handen och ropade:

»Adjö, herr kandidat — tack för allt ert intresse för mig! Lef väl!»

Jag drog igen fönstret, och straxt därefter kom den högreste mannen gående öfver terrassen och steg in till henne i vagnen, som därefter satte sig i rörelse.

Länge låg jag i fönstret lyssnande till vagnsbullret, som så småningom bortdog i fjärran. — — — — —

En månad hade förflutit sedan fru Lolas afresa. Hösten hade gjort sitt intåg och sommargästerna drogo dagligen bort. Jag hade också packat min koffert och stod färdig att resa hvilken dag som helst, men vädret var så strålände och lockade mig att njuta af min ferie så länge som möjligt uppe mellan de höga fjällen.

En morgon stod jag färdig att företaga min morgonpromenad, då posten anlände. Jag tog den stora bundt tidningar, som postbudet räckte mig, och gick in i lässalongen.

Helt ovillkorligt hade det blifvit mig en vana, att löpa igenom spalterna om utrikes nytt hvarje morgon, och mina ögon stannade också som fast-naglade vid en notis med fetstil af följande innehåll:

»Attentat mot Zaren. En ung kvinnlig nihilist, fru Lola Kowakonski, har blifvit häktad och sänd till Sibirien på grund af mordförsök på Zaren. Attentatet misslyckades.»

Min aning! Min aning!

Med feberheta händer genomletade jag alla tidningarne och klippte omsorgsfullt ut ofvanstående notis ur dem alla.

Den lilla fru Lolas minne skulle alltjämt lysa lika rent och klart bland pensionärerna på det ställe, hvarest hon känt sig så fri och lycklig.

Stackars lilla fédrotning!

Nu skulle hon, som älskade ljus och sol, försmäkta i Sibliens fuktiga fängelsehålor!

Tvingad till förbryterska, mot sin vilja.

Jag lade tidningsbundten på bordet och gick upp på mitt rum. Samma dags eftermiddag reste jag.